

“Soğuk bir kış gecesinde eve dönerken, kaldırımın ortalık yerinde duran genç bir adama rastladım. Derin derin soluk alıyor ve düşmemek için yanındaki elektrik direğine sarılıyordu. Bir vitrine bakıyormuş gibi yaparak göz ucuyla onu seyrettim.

Otuz beş-kırk yaşlarında olmalıydı ve üstü başı da bir sarhoştan beklenmeyecek kadar temizdi. Yanından geçenlerden bazıları yüksek sesle konuşarak içki içmenin kötülüğünden bahsediyor, bazıları da sadece alaylı gülümsemelerle yetiniyordu. Yolun boşalmasını kolladıktan sonra yavaşça yanına sokularak:

-İyi misiniz? Diye sordum. Bir ihtiyacınız var mı?

Zorlukla arayabildiği dudaklarından iniltiye benzeyen tek bir kelime çıkabildi:

-Hastayım...

Düşmemesi için bir kolunu beline dolayarak taksi beklemeye koyuldum. Akşam vakitlerinde kesilen kar yağışı tekrar başlamış, yavaş yavaş beyazlanmaya başlayan yollarda birbiriyle yarışan sokak köpeklerinin dışında bir hayat emaresi kalmamıştı.

Gece yarısını geçtiğimiz için araba bulmaktan ümidimi kestiğim sırada, yanımda bir taksi duruverdi. Şoföre durumu anlatarak acele etmemiz gerektiğini söyledim. Hastamızı zor da olsa arka koltuğa yatırarak hastanenin yolunu tuttuk ve verilen serum tamamlanana kadar iki saate yakın bir süre başucunda bekledik.

Nöbetçi doktor, hastayı en azından donmaktan kurtardığımızı ifade ediyor, kendine gelmekte olan genç adam ise henüz konuşamadığı için, sadece gözlerimizin içine bakıp gülümsemekle yetiniyordu. Daha sonra onu şoförle birlikte tekrar arabaya bindirip evine götürdük. Hastamızın eşi, onun sık sık şeker komasına girdiğini bildiğinden müthiş bir paniğe kapılmış ve 5-6 yaşlarındaki yavrusunu da alıp sokağa fırlamıştı.

Bizi görünce koşarak yanımıza geldiler ve büyük bir sevinçle kucaklaştılar. Saatler süren yorgunluğumuz bir anda kaybolmuş, bize nasıl teşekkür edeceğini şaşırان o ailenin mutluluğu karşısında gözlerimiz dolu dolu olmuştu. Ellerimize sarılarak bizi uğurladıklarında, şoföre borcumun ne kadar olduğunu sordum. Bana fark ettirmeden gözyaşlarını silmeye çalışırken:

-Borçlu değil alacaklısın dostum, dedi. Böyle bir iyiliğe beni de ortak etmekle borcunu zaten ödemiştin. Ama belki de yirmi yıldır ağlamayı unutan bu adama bu güzel duyguyu hatırlattığın için alacaklı duruma düştün. O mert adamla kucaklaşıp helalleşirken, artık gecenin ayazını duymuyor ve evime yürüyerek gitmek istiyordum. Kim bilir? Belki de yolumun üzerinde yardımımı bekleyen bir insan daha bulabilirdim.”

Cüneyd Suavi